

רגעי אושר

יעל לאוטמן

הופכת שוב ושוב במחשבותיי ולפתע מתקשה להבין את מה שהיה נראה לי כל כך מובן.. קצת עצוב לי להתעסק באושר, כי הלא הוא אמור, בדרכו הוא, להתקיים מאליו.

..אושר, מין מילה שנראית כה חמקמקה בימים טרופים אלו, עד שנראה כי זהו רגש שאינו נכון, מעוות אל מול הסבל הכה מוחשי, בתקופה בה חרדה ונוירוטיות נשמעים כדבר הגיוני להרגיש, להיות..

וייתכן שמילה נשגבת זו, היא למעשה פרי דמיוננו? בספרו של ד"ר יורם יובל **סערת נפש**, מתייחס המחבר לבעיית היעדר האושר, העשויה להיות גם (ואולי בעיקר) בעייתם של אנשים שחיים לכאורה חיי סיפוק על פי תפיסת המערב, ואילו האושר נמצא למעשה במקום אחר.

אותו צורך להגשים עוד שלב בחוויות הקיום שלנו, האם הוא כה חיוני? האם אותו היעדר אושר הוא בבחינת חסר, פגם?

כך שנוטה אני לחשוב לאחרונה כי אושר הוא אכן פריבילגיה לעשירים, מקום של אופוריה, וכמוהו גם העיסוק בו. זוהי שאלה מסוג השאלות שאינן במקומן בסולם הכללי בו אנו נמצאים (כמו, ביטחון..), אם של

